

Dvojí pochybnosti

Věřícího člověka někdy napadají pochybnosti: Co když ve skutečnosti žádný Bůh není? Co když je náboženství jen pěkná pohádka, kterou si vymysleli lidé, aby našli úlevu v nelehkém životě? Anebo dokonce co když je náboženství ve skutečnosti jen rafinovaný trik, pomocí něhož skupina chytráků žije z peněz svých oveček?

Snažíme se takové pochybnosti zahánět. Čteme si Bibli, modlíme se, chodíme na bohoslužby, přemýšlíme o duchovních věcech. Někdy ale může přijít i jiný druh pochybností: *Co když Bůh opravdu je?*

Pokud by Bůh opravdu byl, pak celý ten církevní provoz, ten zaběhlý rytmus bohoslužeb, naše přemýšlení o Bohu a nakonec i ty naše modlitby, to všechno by najednou nebylo tak důležité, nějak by to nebylo ono. To hlavní by byl On sám, blízkost jeho tajuplné přítomnosti, uvědomění si osobnosti Stvořitele vesmíru, který je najednou na dosah ruky...

V knize Jób čteme, že po dlouhých náboženských rozpravách se svými přáteli nakonec Jóba oslovil sám Bůh. Jób mu pak odvětil:

„Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu.“ (Jób 42:5-6)

O mnoho let později vyznal apoštol Pavel:

„...to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko. Pro něho jsem všecko ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha, založenou na víře, abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení.“ (Fp 3:8-10)

Kéž nám Pán Bůh dává ty vzácné chvíle, kdy přestáváme mluvit a rozumovat, protože překvapení žasneme v jeho přítomnosti. Vždyť právě to je ono, na co čekáme a na co se těšíme. To je ono, protože je to On. Kupodivu se na to při vší službě a duchovní aktivitě snadno zapomene. A tak díky za pochybnosti, že možná Bůh opravdu je.

kategorie: Filozofické; 2016-01-03 (T.T.)